

Húsvét III. vasárnapja – 2011. május 8.

A fiatal király sok egyéb ajándék mellett két sólymot is kapott valakitől a koronázásakor. Szenvedélyes vadász volt, szerette a solymászatot is, így a sólymokat azonnal rábízta az udvari solymászokra, hogy neveljék őket kiváló vadászmadarakká. Néhány nap múlva a legöregebb solymász félve kért kihallgatást a királytól. „Uram, az egyik sólyom kiválóan halad.” – mondta. „Gyorsan repül, gyönyörűen veti rá magát a zsákmányra, lassan kezdi megszokni a jeleinket is. A másikkal azonban nem tudunk mit kezdeni. Csak ül az ágon, amire ráhelyezték azok, akik hozták, meg sem mozdul. Semmivel nem tudjuk rávenni, hogy repüljön.” A király erre elküldött, hogy hívják össze országa valamennyi madarászát, állatidomárját, állatorvosát, s próbálják repülésre bírni a sólymot. Hiába kíséreltek meg bármit, az bizony meg sem mozdult, csak görcsösen kapaszkodott karmaival az ágba. A fiatal uralkodó nagyon aggódott. Egyre többször pillantott ki ablakán a fa felé, ahol a sólyom gubbasztott, de semmi változást nem látott. Egy reggelen azután, amikor szinte már el is veszítette a reményt, s inkább csak megszokásból vetett egy pillantást a sólyom felé, azt látta, hogy a fán nincs ott a madár. Följebb pillantott, s lám a sólyom kitárt szárnyakkal, méltóságteljesen keringett a fa fölött. Örvendezve szaladt le a király az udvarra, s maga köré gyűjtötte az udvari embereket. „Ki vitte ezt végbe? Kinek sikerült meggyógyítani a madaramat?” - kiáltozott. Egy egyszerű parasztleány kullogott elő nagy megilletődöttséggel. „Én voltam, uram.” „Hogyan voltál erre képes? Talán valami varázsló vagy?” „Dehogysis, uram!” – felelte a fiú. „Egyszerűen csak levágtam az ágat, amin a sólyom ücsörgött. Így kénytelen volt rájönni, hogy vannak szárnyai, s elkezdett repülni.”

Sokszor meg kell történnie annak, amitől félünk, amit a leginkább szeretnénk elkerülni, vagy amit a legkevésbé sem tudunk elképzelni az életünk részeként ahhoz, hogy belássuk, éppen így volt jó! Éppen erre volt szükség ahhoz, hogy minden jóra forduljon, hogy valami pozitív fejlődés elinduljon az életünkben. Meg kell történnie annak, ami fáj, ami csalódást okoz, ahhoz, hogy belássuk: eddig valamiről nem jól gondolkodtunk vagy valamit nem jól tettünk, s más irányba kell elindulnunk. Az emmauszi tanítványok mélységes csalódottsággal, szomorúan ballagnak hazafelé Krisztus keresztre feszítése és eltemetése után a harmadik napon. Jézus messiási voltaához és küldetéséhez fűzött reményeik romokban hevernek. Úgy gondolják, semmi értelme folytatni azt, ami Jézus fellépésével elkezdődött az életükben. Nem volt értelme annak a lelkesedésnek, amellyel otthagyták előző életüket, munkájukat, talán a családjukat is, hogy kövessék a Mestert, a Messiás királyt, illetve azt, akit tévesen annak gondoltak. Az ellenségeinek való kiszolgáltatottságot, a megcsúfolást, a szenvedést és a keserves kereszthalált sehogyan sem tartották összeegyeztethetőnek a Messiás küldetésével. Nem, Jézus nem volt az, akinek gondolták! Nem tette azt, amit vártak tőle, bármilyen sok csodat is művelt, bármilyen szívhez szólóan is tanított. Miután az ő ügye csúfosan elbukott, ideje

visszatérni a korábbi önmagukhoz. De vissza lehet térni? Nem, ez a hazatérés nem jelenthette az előző életük folytatását. Igazából sokkal szegényebbnek, kismizettebbnek érezhették magukat, mint azelőtt. Igen, kár is volt egyáltalán hallgatni Jézusra, kár volt hagyni felébredni a meghiúsult reményeket, kár volt lelkesedni, elköteleződni! Ha mindez nem történik meg, akkor most továbbra is élnék a maguk nehéz, szürke, hétköznapi életét, nyögve a rómaiak igáját, a korrupt és hataloméhes főpapok árnyékát. De legalább soha nem is ébredt volna föl bennük a megalapozott remény, hogy lehet ez másképp is! Legalább nem lennének ennyire csalódottak, leverték, összetörték lélekben.

„Te vagy talán az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?” – kérdezik a föl nem ismert Jézustól, aki csatlakozik hozzájuk az úton. Micsoda szerencsétlen kérdés! Hiszen nem az idegennek hitt Mester, hanem éppen ők azok, akik nem tudják, mi ment végbe ezekben a napokban Jeruzsálemben és az egész világegyetemben! Azért nem ismerik fel Krisztust, mert a küldetését, földi életének értelmét és célját nem ismerték fel, félreértették! Addig nem ismerünk valakit igazán, amíg nem tudjuk, mik a legfőbb céljai, miben látja élete értelmét, mi fontos neki, miért képes komoly áldozatokat hozni. Hiába lenne ismerős az arc, a szívünk nem ismeri az ő szívét, értelmünk az ő gondolatait. Az emmauszi tanítványok fájdalmas, lemondó megjegyzése - „Mi pedig azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt!” – elárulja, mennyire nem ismerték korábban sem Jézust, a Messiás valódi küldetését.

Ennek a szomorúságnak, a csalódásnak, a kétségbeesésnek a falát töri át Jézus magyarázata az úton ballagókban. Amikor kifejti az Írásokat, és ráébreszti őket arra, hogy igenis Isten akarata szerint való a Messiás szenvedése és halála, de feltámadása és megdicsőülése is! Fokozatosan megértik, hogy mit is jelent igazából a megváltás, hogyan is valósult meg a Messiás győzelme. Lángol a szívük, mert felismerik, hogy vágyaik, reményeik nem csalatkoztak, sőt túlteljesültek. Újjáéled a lelkesedésük, mert látják, hogy küldetésüknek nincs vége, sőt most kezdődik igazán. Amikor pedig a kenyértörésben megismerik a feltámadt Krisztus arcát is, „még abban az órában visszatérnek Jeruzsálembe”. A fáradtság, a sötét éjszaka ellenére visszatérnek a tanítványok közösségébe, hogy nekifeszüljenek a most még biztatóbb, még lelkesítőbb jövőnek! Nemcsak Jézus támad fel Húsvétkor, hanem a tanítványok elhamvadni látszó hite, bizalma, reménysége, küldetéstudata is. Miután megtörtént az, amit legrosszabb álmukban sem mertek volna feltételezni, ráébrednek arra, hogy éppen ez volt Isten akarata.

Mi is átélhetünk hasonló tapasztalatokat, mi alólunk is letörhet hirtelen az ág, amibe görcsösen kapaszkodunk. Csalódásaink és elbizonytalanodásaink azonban nem mindig vezetnek rosszra! Lehet, hogy szükség van rájuk ahhoz, hogy valamit vagy valakit jobban megértsünk, helyesebben ismerjük fel Isten akaratát, szándékát az életünkben. Fájdalmas, szomorú meghátrálásaink, visszabattyogásaink során mellettünk is feltűnhet a velünk vándorló Krisztus.

Bennünket is vigasztalni, tanítani akar. Lényeg az, hogy nyitottak legyünk a válaszokra, amelyeket fájó kérdéseinkre, kételyeinkre Isten adni fog.